

af dette Forhold, andre ærede Medlemmer i denne Sal har ved tidligere Lejligheder kritiseret det; men jeg vil kun vende mig mod den fuldstændig urigtige Betragtning, at det skulde være 8 Timers Arbejdsdagen og en deraf følgende Forøgelse af Personalet, der skulde være Grunden til Statsvirksomhedernes og specielt Statsbanernes daarlige Udbytte i disse Aar.

Hvad Kuludgiften betyder i denne Sammenhæng, ses særlig ved en Sammenligning mellem Aaret 1921—22 og Finanslovsforslaget for 1923—24. Det vil deraf ses, at Udgiften i 1921—22 til Kul til Statsbanerne — jeg regner kun med Brændsel til Skibe og Færger og Lokomotiver — var 56,5 Mill. Kr., foruden at der var afskrevet 16 Mill. Kr. som Tab, i alt 72½ Mill. Kr. For Aaret 1923—24 er Kuludgiften kun budgetteret til 12,1 Mill. Kr. Det vil sige, at der er en Besparelse paa 60,4 Mill. Kr. alene paa dette Omraade. Det er en Post, der betyder noget, og derfor hviler de Paastande, den højtærede Landbrugsminister fremsatte forleden Dag; specielt henvendt til mig, i hvert Tilfælde for dettes Vedkommende ikke paa Kendsgerninger.

Men foruden de høje Udgifter til Kul er der ogsaa mange andre Forhold, der har spillet ind, og det er de høje Priser paa Olie, Jern, Sveller og mange af de andre Materialer, der er nødvendige for Statsbanernes Drift, og det forekommer mig at være Kendsgerninger, som den højtærede Landbrugsminister i hvert Fald ikke kan rokke ved.

Det kunde ogsaa være interessant at drage en Sammenligning mellem Aaret 1913—14, det Aar, der ligger umiddelbart før Krigen, og Aaret 1920—21. En saadan vil da vise, at i Aaret 1913—14 var Udgiften til Lønninger 24,8 Mill. Kr., til Brændsel 5,6 Mill. Kr. og den samlede Udgift 47,7 Mill. Kr., men i Aaret 1920—21 var Udgiften til Lønninger 105,8 Mill. Kr., Udgiften til Kul 59,9 Mill. Kr. — mellem 11 og 12 Gange saa stor som i Aaret 1913—14, medens Udgiften til Lønninger kun er 4-doblet —, og den samlede Udgift var 237,3 Mill. Kr. Det viser sig saaledes, at den samlede Udgift for Statsbanerne, sammenlignet med 1913—14, var steget med 189,6 Mill. Kr., medens Lønningskontoen kun er steget med 81,6 Mill. Kr.

Hele denne Redegørelse vil vise, hvor uberettigede de Angreb er, som er rettet fra den højtærede Landbrugsministers Side mod 8 Timers Arbejdsdagen. 8 Timers Arbejdsdagen er et Gode, som Personalet gennem

mange Aar har arbejdet for at opnaa, og jeg vil til Beroligelse for den højtærede Landbrugsminister sige, at vi giver uden ingen Omstændigheder og ikke uden Sværds slag det Gode op, som vi igennem snart 30 Aars Organisationsarbejde har erhvervet os. Jeg tror, at hvis den højtærede Landbrugsminister vilde sætte sig lidt nærmere ind i Forholdene, vilde han faa en ganske anden Mening om den 8 Timers Arbejdsdag, end han har i dette Øjeblik. Hvis den højtærede Landbrugsminister prøvede paa at køre en 8 Timers Arbejdsdag i en Bremsekupé eller fik Lov at staa paa et Lokomotiv eller paa en Rangermaskine paa Stationspladserne, mange Gange om Natten eller ved Vintertid, tror jeg, han vilde faa en helt anden Mening om, hvad det vil sige at arbejde i 8 Timer under saadanne Forhold.

Jeg rejste en Dag med Toget; og som Bevis for, hvor lidt man arbejdede ude paa Banelinien, var der et Par rejsende, der sagde: Hvilke Driverte! om Banearbejderne, der stod ved Siden af Banelinien og saa paa Toget, da det kørte forbi dem. Saa gav jeg dem det Svar, at det var de nødt til, da de havdestrengte Ordre til at gaa væk fra Banelinien, naar Toget kom; for hvis de blev staaende paa den, vilde Arme og Ben blive kørt af dem. Se, en saa overfladisk Kritik kan mange Gange blive afleveret om Statstjenestemændene; det Eksempel, jeg her har nævnt, er typisk.

Saa vil jeg ogsaa gøre opmærksom paa, at en stor Del af Statstjenestemændene i stor Udstrækning gaar Glip af den Helligdags- og Søndagsfrihed, som andre Samfundsborgere nyder; i Jule-, Paaske-, Pinse- og Sommerferien og overhovedet hele den Tid, hvor der er travlt, har Statsbanernes Tjenestemænd et stærkt forceret Arbejde; men det er nu en Gang faldet i deres Lod; derved er der intet at gøre. Naar det fælles Samfund kræver, at de skal arbejde paa disse Tider, maa de finde sig deri. Det er ikke sjældent, at Tjenestemændene ved Statsbanerne faar deres Sommerferie mellem November og Marts Maaned; men derved er der intet at gøre. Men saa synes jeg ogsaa, de maa være forskaanet for de uberettigede Angreb, som den højtærede Landbrugsminister har været anførende i. Og jeg synes i hvert Tilfælde, at de maa have Krav paa, at de Kendsgerninger, hvortil den højtærede Landbrugsminister støttede sig, holdt Stik. Jeg vil haabe, at den Kritik og mange Gange uberettigede Kritik, hvori særlig Venstres Rigsdagsmænd er aktive og ihærdige, maa høre op, saa man ogsaa giver